

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupený Mgr. Lenkou Pipkovou, advokátkou, se sídlem Na Zábradlí 205/1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2015, č. j. OAM-450/ZA-ZA02-ZA02-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Az 31/2015 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, do České republiky přicestoval v roce 2006 za prací. Dne 14. 5. 2015 podal (v pořadí již druhou) žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy z nástupu vojenské služby. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neudělil.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Městský soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž nebylo prokázáno, že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Ve své vlasti nebyl členem žádné politické strany a nebyl ani jinak politicky aktivní v zemi původu ani v České republice. Obavu z nástupu do armády ani snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, kde má vybudované společenské i ekonomické zázemí, nelze považovat za azylově relevantní důvody. Výkon vojenské služby je základní občanskou povinností, jejíž porušení je trestným činem i v České republice. Žalobce neprokázal, že by výkon vojenské služby byl v rozporu s jeho politickými, náboženskými či morálními názory.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Přijatelnost kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s. stěžovatel spatřuje v nejednotné rozhodovací praxi správních soudů v otázce udělování mezinárodní ochrany občanům Ukrajiny, kteří dostali povolávací rozkaz k nástupu do armády, konkrétně odkazuje na nekonzistentnost mezi napadeným rozsudkem a rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2015, č. j. 78 Az 1/2015 – 57. K meritu věci stěžovatel uvádí, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebylo vyhýbání se vojenské povinnosti, nýbrž okolnosti, za kterých válečný konflikt vznikl a je veden. Stěžovatel konfliktu nerozumí a je přesvědčen, že válka má politické pozadí a je podporována různými uskupeními ze zahraničí. Nejedná se tak o legitimní obranu vlasti. Pro stěžovatele je z hlediska jeho svědomí nepřijatelné válčit a zabíjet své spoluobčany. Stěžovatel tyto politické názory zastává od začátku konfliktu, nicméně v době vypuknutí války byl již osm let v České republice, nemohl tak své názory obhajovat přímo v zemi původu. V České republice mu žádné nebezpečí nehrozí, není tedy nutné, aby zde vyvíjel nějakou politickou činnost.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně uvádí, že kasační stížnost není přijatelná, neboť sleduje pouze individuální zájmy stěžovatele, který se skrze institut mezinárodní ochrany snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Dle názoru žalovaného bylo postupováno v souladu se zákonem, námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti nemají opodstatnění a vyvrátil je již městský soud v napadeném rozsudku. Shromážděné informace k meritu věci mají dle žalovaného dostatečně vypovídající hodnotu, stěžovatel svá tvrzení důkazně nijak nepodložil. K otázce hodnocení ozbrojeného konfliktu na Ukrajině se žalovaný dovolává ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a upozorňuje na výnos prezidenta Ukrajiny ze dne 26. 9. 2016, č. 411/2016, kterým byla provedena částečná demobilizace branců. Závěrem žalovaný navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí jako nedůvodné.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[6] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní

pokračování

otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti posouzení azylové relevance odmítnutí vojenské služby. K této otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „*Samotné odmítnutí [branné povinnosti] odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Z těchto důvodů pak není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jak uvedl i městský soud, branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci rozhodně nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu. Se stejným výsledkem byla posouzena azylová irelevantnost branné povinnosti ve vztahu k aktuálnímu konfliktu na Ukrajině například také v usneseních ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 80/2017 – 40, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 – 2, nebo ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31.

[9] Ohledně námitky týkající se rozkolu v judikatuře krajských soudů Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2015, č. j. 78 Az 1/2015 – 57, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 174/2015 – 42, v navazujícím řízení byla žaloba zamítnuta a kasační stížnost odmítnuta.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nespĺňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu